

SK III.2 W Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu

W kwietniu 1945 r. Stanisław Kiałka zostaje wywieziony do Workuty, gdzie pracuje w kopalniach przy robotach budowlanych. Tam też uczy się sztukatorsstwa i rzeźby, co zdecyduje o jego zawodzie po powrocie do kraju w listopadzie 1956 r.

Od 1 lutego podejmuje pracę w Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu jako nauczyciel zawodu w specjalności sztukatorskiej. Później nastąpi modyfikacja angażu na nauczyciela przedmiotów pomocniczych. Równocześnie do 1969 r. pełni funkcję kierownika warsztatu sztukatorskiego w Katedrze Rzeźby i Projektowania Rzeźby na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby ze Studium Ceramiki i Szkła.

W 1976 r. przechodzi na emeryturę. Władze uczelni zatrzymują Go jednak w Szkole na pół etatu.

Umiera po dłuższej chorobie 30 maja 1980 roku.

20-letnia sumienna praca Stanisława Kiałka w Szkole zyskuje mu zarówno uznanie przełożonych, jak i zaskarbia szacunek koleżeństwa, ceniącego Jego prawość charakteru i życzliwość dla ludzi.

Uznanie przełożonych manifestują liczne nagrody, m.in. 3 rektorskie, w tym 1 indywidualna "za wyróżniające się osiągnięcia w pracach z zakresu techniki i technologii rzeźbiarskich, sztukatorskich i konserwacji rzeźby" (15.X.1974).

Końcowe sformułowanie, dotyczące konserwacji rzeźby, ma swoje uzasadnienie w pracach Stanisława Kiałka na zewnątrz Uczelni dla placówek kulturalnych, jak na przykład przy odnawianiu zabytkowej fasady siedziby Konsulatu Niemieckiej Republiki Demokratycznej przy ul. Podwale 76, czy wykonanie modeli detali architektonicznych do foyer Opery Wrocławskiej.

Nieomal od początku swojej pracy w Szkole Stanisław Kiałka przystępuje do działalności związkowej i przez 3 kadencje pełni funkcję v-ce przewodniczącego, a w jednej kadencji przewodniczy Radzie Zakładowej Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki przy PWSSP. Dzięki jego staraniom i osobistym zabiegom dochodzi do realizacji wielu atrakcyjnych imprez, m.in. wycieczki zagraniczne dla pracowników i studentów oraz zabawy noworoczne dla dzieci.

Podsumowanie dorobku Stanisława Kiałka w Szkole znajduje się w liście Rektora prof. Tadeusza Forowicza z dnia 14.X.1976 r. z okazji Jego przejścia na emeryturę:

Szczególne uznanie należy się Obywatelowi za wysokie osiągnięcia w zakresie kunsztu sztukatorskiego, który dzięki zaletom pedagogicznym Obywatela był umiejętnie przekazywany studentom i jak najlepiej wspomagał działalność twórczą pedagogów-rzeźbiarzy.

Wyjątkową zasługą Obywatela była ofiarna praca społeczna świadczona w ramach działalności uczelnianej organizacji związków zawodowych.

Cytowane wypowiedzi nie były gołosłowne; z ramienia Szkoły Stanisław Kiałka otrzymuje odznaki:

W 1971 r. - Zasłużony dla Dolnego Śląska

w 1974 r. - Zasłużony Działacz Kultury.

Podobnie wyróżniony został wśród szeregowych działaczy Związku - w 1971 r. otrzymał odznakę Zasłużony Działacz Związkowy.

Dobra pamięć o Stanisławie Kiałce wśród pracowników znalazła wyraz w ufundowanej w 1982 r. ze składek koleżeńskich metalowej tablicy ze wspomnieniem Jego ofiarnej walki i pracy na chwałę Ojczyźnie.

Tablicę tę wmurowano w ścianę Szkoły w pobliżu pomieszczenia, w którym podjął pracę w 1957 r.

Wrocław dnia 24 września 1984 r.

Irena Pijaczewska